

kilometer zijn tot de grens. We lopen al uren, dus we zullen een groot gedeelte van die afstand hebben afgelegd. Denk ik... hoop ik,' antwoordt Vince, minder zeker van zijn zaak dan hij zou willen.

'We hebben hulp nodig,' zegt Alexandra, zonder hem aan te kijken. Er is vermoeidheid en wanhoop hoorbaar in haar stem. 'We hebben een kaart nodig of iets anders om ons in de juiste richting te wijzen. Wat als we de verkeerde kant op gaan? Wat als...'. Als teken van zijn begrip voor haar bezorgdheid, pakt hij haar handen vast en trekt haar naar zich toe. Met enige gereserveerdheid nestelt ze zich tegen zijn gespierde lichaam. Een gevoel van veiligheid neemt het over van de opgebouwde spanning.

'Zodra we het volgende bewoonde gebied hebben bereikt, zullen we op zoek gaan naar een plattegrond van de omgeving. Dat beloof ik je, maar kom eens even hier.' Hij verstevigt zijn greep en houdt haar stevig tegen zich aan. Direct voelt hij haar spieren ontspannen, haar ademhaling wordt rustiger.

'Kunnen we misschien nog wat langer blijven? Mijn lichaam heeft gewoon nog wat meer tijd nodig.' Alexandra maakt zich los van Vince en zoekt in haar rugtas naar iets te eten. Ze zakken neer in het gras bij een jonge boom, gaan naast elkaar zitten, eten allebei een koek en drinken wat water. Praten doen ze niet. Ze zijn ieder verzonken in hun eigen gedachten. Alexandra, moe en wanhopig, denkt vooral aan alles wat er mis kan gaan: de lange weg die nog voor haar ligt, de dreigingen en gevaren die overal op de loer liggen. Tim en Stijn zullen hun zoektocht naar haar en de informatie niet zomaar opgeven. Het is slechts een kwestie van tijd voordat er weer iemand opduikt die het op haar gemunt heeft. Vince denkt intussen na over mogelijke plannen voor de uitdagende situaties waarin ze terecht kunnen komen. Natuurlijk is het onmogelijk om je overal op voor te bereiden, maar op basis van de verhalen van Alexandra heeft hij een duidelijk beeld gekregen van de mannen, die elk moment weer uit het niets kunnen verschijnen. Hij mag ze niet onderschatten, dus probeert hij zo goed mogelijk voorbereid te werk te gaan en iedere volgende stap zorgvuldig te plannen.

Na ongeveer tien minuten rust vervolgen ze hun weg en lopen in de richting van het dorp dat langzaam dichterbij komt. Het lijkt alsof hun tempo toeneemt naarmate ze het dorp naderen. Alexandra voelt enige opluchting nu ze weer een stap dichterbij hun eindbestemming zijn, alhoewel ze nog een lange weg te gaan hebben. In het dorp zullen ze op zoek gaan naar een plattegrond van de omgeving en misschien een rustplaats voor de komende

nacht. Naast elkaar staan ze te kijken naar het dorp op slechts een paar kilometer bij hen vandaan. Het steekt prachtig af tegen de donkere, met sterren bezaaide hemel.

‘Vince, denk je dat het ons gaat lukken? Ik bedoel, denk je dat we ooit op onze eindbestemming zullen komen? Dat we de juiste informatie vinden en weten waar we naartoe moeten, voordat...’ Alexandra legt haar hoofd tegen zijn schouder en staart in de verte. Vince slaat een arm om haar middel en denkt even na over zijn antwoord.

‘We zullen er alles aan doen om de eindbestemming te bereiken, Alexandra. Het zal niet gemakkelijk zijn, daarvan ben ik overtuigd. Het enige dat wij kunnen doen, is ons best. Zolang we onze ogen openhouden en naar ons gevoel luisteren, komt het vast wel goed.’

Dan schrikken ze plotseling op van een groep geschrokken vogels, die opvliegt uit de bomen en struiken achter hen. Met een luid gekrijs vliegen ze richting het dorp en strijken neer in de bomen die het dorp omringen. Alexandra kruipt in elkaar van schrik, ook Vince kijkt met een hand op zijn hart geschrokken om zich heen. Iets heeft de vogels doen opschrikken, maar hij ziet niets vreemds. Het duurt even, maar dan hoort Vince het ronken van de motor van een voertuig, even later gevolgd door het schijnsel van koplampen in het hoge gras. Een auto en hij rijdt recht op hen af! In het begin lijkt de auto zich langzaam voort te bewegen, maar dan horen ze hoe de motor meer toeren maakt en zien ze hoe de auto met meer en meer snelheid nadert. Een fractie van een seconde kijken ze elkaar aan en weten wat ze moeten doen.

‘Verstop je!’ schreeuwt Vince naar Alexandra. Hij moet zijn best doen om boven het geluid van het naderende voertuig uit te komen. ‘Mochten we elkaar kwijtraken... ga naar het dorp. De kerk...’ Op dat moment komt de auto zo dichtbij dat ze zonder nadenken in verschillende richtingen wegrennen. Alexandra verstopt zich enkele meters verderop tussen een paar struiken, terwijl Vince richting de andere kant van het weiland rent om daar beschutting op te zoeken en de bestuurder af te leiden. Het werkt. Alexandra ziet hoe de wagen draait om de schaduw van Vince te volgen. Dat geeft haar de ruimte om zich zo snel mogelijk richting het dorp te verplaatsen, maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan. De grond is nat en modderig, waarschijnlijk omdat de lokale boeren het land hebben bewaterd of door recente regenval. Met moeite ploetert ze door het hoge gras en heeft het gevoel meer achteruit dan vooruit te gaan. Regelmatig glijdt

ze uit in de modder. Door het licht glooiende landschap glijdt ze soms onbedoeld de verkeerde kant op. Intussen kruipt Vince weg tussen een paar omgevallen bomen aan de rand van het weiland. Hierdoor weet hij uit het zicht van de bestuurder te blijven, die de auto draait en opnieuw in zijn richting rijdt. Vince heeft geen idee waar Alexandra zich bevindt. Hij kan alleen maar hopen dat ze al een eind richting het dorp is gekomen en uit het zicht van deze maniak weet te blijven. Vanuit zijn veilige plek volgt hij de auto en speurt de omgeving af naar een teken van Alexandra. Niets. De auto hobbelt door het gras en rijdt in doelloze cirkels rond. De bestuurder lijkt niet goed te weten waar hij moet zoeken. Na enkele minuten hoort Vince de motor meer toeren maken en ziet hoe de auto sneller en sneller door het weiland rijdt richting de bebouwing in de verte. Plotseling ziet hij Alexandra! Ze doet haar best om uit de buurt van de auto te blijven, maar het lijkt haar niet te lukken. Met ingehouden adem kijkt Vince van een afstandje toe, zijn ogen gericht op Alexandra. De auto mist haar met slechts een kleine meter. De bestuurder geeft gas, draait een eindje verderop om en rijdt met hoge snelheid terug in de richting waar hij Alexandra zojuist zag. Veel tijd om een plan te bedenken heeft Vince niet. Hij moet de bestuurder afleiden om Alexandra te beschermen. Maar hoe? Zonder nog langer na te denken, springt Vince tevoorschijn uit zijn schuilplek en rent in de richting van de auto. Met zijn armen zwaaiend probeert hij de aandacht van de bestuurder af te leiden om genoeg tijd te winnen, zodat Alexandra zichzelf in veiligheid kan brengen. Het werkt. De bestuurder heeft het snel door en zet de achtervolging in op Vince. Met zijn groot licht aan rijdt de bestuurder met hoge snelheid in de richting van Vince, die zich zo snel als hij kan richting de begroeiing beweegt.

Verbijsterd en met ingehouden adem kijkt Alexandra toe hoe de bestuurder de achtervolging inzet op Vince. Het duurt even voordat ze zich realiseert dat dit haar de kans geeft om te vluchten. Ze komt met moeite overeind en rent richting de huizen in de verte. Het weiland is behoorlijk groot, de grond is drassig, glad en ongelijk. Meerdere keren glijdt ze uit. Het kost haar de nodige moeite om overeind te blijven en te blijven bewegen. Zonder achterom te kijken rent ze richting de huizen, terwijl ze in gedachten een gebedje prevelt voor een goede afloop, voor haar én voor Vince. Ze kan alleen maar hopen en bidden dat ook Vince aan die maniak weet te ontkomen. Opgejaagd door angst en onzekerheid rent ze voor haar leven, een onzekere toekomst tegemoet.